

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΜΕΙΖΩΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 7 Δεκεμβρίου 2016, με την εξής σύνθεση : Ιωάννης Σαρμάς, Προεδρεύων Αντιπρόεδρος, Χρυσούλα Καραμαδούκη, Άννα Λιγωμένου και Αγγελική Μαυρουδή, Αντιπρόεδροι, Μαρία Αθανασοπούλου, Ευαγγελία -Ελισάβετ Κουλουμπίνη, Σταμάτιος Πουλής, Αγγελική Μυλωνά, Θεολογία Γναρδέλλη, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Δημήτριος Τσακανίκας, Ασημίνα Σακελλαρίου, Ευαγγελία Σεραφή και Ειρήνη Κατσικέρη, Σύμβουλοι. Επίσης μετείχαν οι Σύμβουλοι Δέσποινα Τζούμα, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Κωνσταντίνος Παραθύρας, Αργυρώ Μαυρομμάτη και Κωνσταντίνος Κρέπης, ως αναπληρωματικά μέλη. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Μιχαήλ Ζυμής.

Για να δικάσει την από 12 Ιουνίου 2014 (αριθμ. κατάθ. .../13-6-2014) για αναίρεση της 575/2014 αποφάσεως του VII Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αίτηση του του , κατοίκου (Δ.Κ.), ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου Δήμου Νικόπουλου (Δ.Σ.Θ. 1042),

κ α τ ά του Δήμου ..., νομίμως εκπροσωπούμενου, ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου Γεωργίου Μάλια (Δ.Σ.Π. 2147) και

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε δια του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Κωνσταντίνου Παπαγεωργίου.

Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση του VII Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου απορρίφθηκε η από 6-7-2010 η έφεση του ήδη αναιρεσειόντος κατά της /31.5.2010 καταλογιστικής απόφασης των Οικονομικών Επιθεωρητών της Οικονομικής Επιθεώρησης και

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσειόντος, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναιρέσεως.

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως.

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Δήμου ..., ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και

Τον Γενικό Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος, με την από 7.12.2016 Γνώμη, πρότεινε την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη με παρόντα τα τακτικά μέλη που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υποθέσεως, εκτός από την Αντιπρόεδρο Αγγελική Μαυρουδή, που είχε κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981) και τη Σύμβουλο Ειρήνη Κατσικέρη, που αποχώρησε από τη διάσκεψη, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 2 του ν. 1968/1991.

**Άκουσε την εισήγηση του Συμβούλου Σταματίου Πουλή και
Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά το νόμο**

1. Η υπό κρίση αίτηση για αναίρεση της 575/2014 οριστικής αποφάσεως του VII Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, όπως αναπτύσσεται με το νομίμως κατατεθέν από 12-12-2016 υπόμνημα και για τη συζήτηση της οποίας καταβλήθηκε το προσήκον παράβολο (σχ. ... σειράς Θ' διπλότυπο είσπραξης παραβόλου τύπου Α' του Ελληνικού Δημοσίου), έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και εν γένει νομοτύπως. Επομένως, αφού τηρήθηκε η νόμιμη προδικασία, είναι τυπικά δεκτή και πρέπει να ερευνηθεί κατά το βάσιμο των λόγων αυτής κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

2. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το δικάσαν Τμήμα απέρριψε την έφεση του ήδη αναιρεσειόντος κατά της ΕΜΠ. /31.5.2010 απόφασης των Οικονομικών Επιθεωρητών και της Διεύθυνσης Οικονομικής Επιθεώρησης ... του Υπουργείου Οικονομικών, με την οποία καταλογίστηκε ο ανωτέρω, υπό την ιδιότητα του , υπέρ του Δήμου αυτού, με το συνολικό ποσό των 124.132,46 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί σε έλλειμμα ύψους 82.758,21 ευρώ, πλέον προσαυξήσεων εκπρόθεσμης καταβολής ύψους 41.374,25 ευρώ, που φέρεται ότι προκλήθηκε από μη νόμιμες διαχειριστικές αυτού ενέργειες στον ως άνω Δήμο, κατά το οικονομικό έτος 2006. Σημειωτέον ότι ο αναιρεσίβλητος Δήμος υπεισήλθε αυτοδικαίως, σύμφωνα με τα άρθρα 1 παρ. 2 περ. 49 Α. 5. και 283 παρ.1 του ν. 3852/2010, στα δικαιώματα, στις υποχρεώσεις και στις εκκρεμείς δίκες του καταργηθέντος Δήμου

3. Στην υπό κρίση υπόθεση, το δικάσαν Τμήμα με την πληττόμενη απόφασή του, κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, δέχθηκε τα ακόλουθα: Ο ήδη αναιρεσειών, , με σχετικές αποφάσεις του ανέθεσε στους υπαλλήλους του Δήμου , και την είσπραξη των δημοτικών τελών, με τοπική αρμοδιότητα τα

καθορισθέντα για τον καθένα κοινοτικά διαμερίσματα. Οι ορισθέντες υπάλληλοι εισέπρατταν τα ποσά που οι δημότες όφειλαν να αποδώσουν στον Δήμο, σύμφωνα με τις ειδοποιήσεις που τους αποστέλλονταν για τους εκδοθέντες σε βάρος τους λογαριασμούς. Όμως, τα εισπραττόμενα κατά τα ως άνω ποσά δεν κατατίθεντο, για λογαριασμό του Δήμου, στο Γραφείο του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων της Δ.Ο.Υ., που ενεργούσε την ταμειακή υπηρεσία του Δήμου, αλλά ο ήδη αναιρεσείων ανέλαμβανε ο ίδιος τις εισπράξεις από τους δημοτικούς εισπράκτορες και στο πλαίσιο της εξωταμειακής αυτής διαχείρισης φέρεται ότι κατέβαλε διάφορα ποσά σε προμηθευτές του Δήμου, χωρίς την έκδοση χρηματικών ενταλμάτων και χωρίς δικαιολογητικά πληρωμής ή με ελλιπή ή μη νόμιμα δικαιολογητικά. Ο ανωτέρω, με το από 30.11.2006 έγγραφό του, ανέλαβε την ευθύνη για την εξωταμειακή διαχείριση και διάθεση των εισπράξεων, οικονομικού έτους 2006, από τα δημοτικά τέλη ύδρευσης, χρήσης πεζοδρομίων και παρεπιδημούντων, ενώ, και κατά τη συνεδρίαση του οικείου Δημοτικού Συμβουλίου στις 14-2-2007, αποδέχτηκε την "παράτυπη" διενέργεια εξωλογιστικών εισπράξεων και πληρωμών. Κατόπιν σχετικών καταγγελιών διενεργήθηκε "διαχειριστικός-οικονομικός" έλεγχος στον ως άνω Δήμο για τις διαχειρίσεις των οικονομικών ετών 2002-2006. Κατά το πόρισμα των οικονομικών επιθεωρητών (σχ. η /6.7.2009 πορισματική έκθεση), το σύνολο των εισπράξεων δημοτικών τελών, που δεν εισήχθησαν στο ταμείο του Δήμου κατά το έτος 2006 και, ως εκ τούτου, αποτέλεσαν αντικείμενο εξωταμειακής διαχείρισης συνιστώντας έλλειμμα, ανήρχετο στο ποσό 93.857,81 ευρώ. Με την προσβληθείσα ενώπιον του δικάσαντος Τμήματος καταλογιστική απόφαση ο ήδη αναιρεσείων καταλογίσθηκε τελικώς με ποσό μικρότερο από το προαναφερόμενο ποσό του συνολικού ελλείμματος, (93.857,81 ευρώ) και συγκεκριμένα με το ποσό των 82.758,21 ευρώ, καθόσον η δημοτική υπάλληλος (ορισθείσα κατά τα ως άνω εισπράκτορας) , φερόμενη ως εις ολόκληρο με τον αναιρεσείοντα ευθυνόμενη μέχρι του ποσού 6.500 ευρώ, ανταποκρίθηκε σε πρόσκληση που της απευθύνθηκε από τους οικονομικούς επιθεωρητές και κατέβαλε το ποσό αυτό υπέρ του Δήμου στη Δ.Ο.Υ. ..., για την εισπραξη του οποίου εκδόθηκε το γραμμάτιο εισπραξης. Επίσης, ο δημοτικός υπάλληλος (ορισθείς κατά τα ως άνω εισπράκτορας) , φερόμενος ως εις ολόκληρο ευθυνόμενος με τον αναιρεσείοντα μέχρι του ποσού 4.559,60 ευρώ, ανταποκρίθηκε ομοίως και κατέθεσε το ποσό αυτό υπέρ του Δήμου στη Δ.Ο.Υ.... και εκδόθηκε σχετικά το /18.5.2010 γραμμάτιο εισπραξης. Τέλος, στο ποσό του καταλογισθέντος ελλείμματος υπολογίσθηκαν προσαυξήσεις εκπρόθεσμης καταβολής, ύψους 41.374,25 ευρώ, από την ημερομηνία εισπραξης των επιμέρους ποσών δημοτικών τελών, κατά την οποία έπρεπε να εισαχθούν στη δημοτική διαχείριση, μέχρι 31.5.2010, που εκδόθηκε η επίμαχη καταλογιστική απόφαση.

4. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι το καταλογίσαν όργανο δεν είχε νόμιμη υπόσταση και ότι έσφαλε το δικάσαν Τμήμα που δεν το διέγνωσε ως όφειλε. Ο λόγος αυτός διακρίνεται σε δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος αυτού πλήττεται η κρίση του δικάσαντος Τμήματος ότι ναι μεν η διοικητική πράξη περί μετατάξεως του καταλογίσαντος οικονομικού επιθεωρητή (.....) από τον κλάδο ΠΕ-Εφοριακών στον κλάδο Οικονομικών Επιθεωρητών ακυρώθηκε, το 2009, με απόφαση του Διοικητικού Εφετείου, όμως νομίμως η νέα πράξη ανέδραμε στον χρόνο έκδοσης της αρχικής, καθόσον εκδόθηκε με το ίδιο περιεχόμενο (μετάταξη του ανωτέρω στο κλάδο οικονομικών επιθεωρητών) και με βάση τις ίδιες νομικές διατάξεις και νομικά περιστατικά. Με το δεύτερο σκέλος του αυτού λόγου υποστηρίζεται ότι εσφαλμένως το Τμήμα απέρριψε τον πραγματικό ισχυρισμό του αναιρεσείοντος, ήτοι ότι "όπως πληροφορούμαι η υπογράφουσα οικονομική επιθεωρήτρια έχει αποσπασθεί από 1-4-2010" σε πολιτικό γραφείο, ως αόριστο και αναπόδεικτο και ότι έπρεπε να είχε διατάξει τη συμπλήρωση των αποδείξεων.

5. Κατά γενικής εφαρμογής κανόνα του διοικητικού δικαίου που απορρέει από την αρχή της ασφάλειας του δικαίου, αν ακυρωθεί διοικητική πράξη για τυπικούς λόγους, όπως λ.χ. παράλειψη ουσιώδους τύπου ή αναιτιολόγητο, η διοίκηση, που επιλαμβάνεται εκ νέου της υποθέσεως με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά την έκδοση της ακυρωθείσας πράξεως, δύναται ή οφείλει, σε θέματα που άπτονται της ισότητας των πολιτών ή αποβλέπουν στην αποκατάσταση της νομιμότητας στην υπαλληλική σταδιοδρομία (ΣτΕ 2164-2165/1968, 3129/1970), να προσδώσει στη νέα πράξη αναδρομική ισχύ, εφόσον η νέα αυτή πράξη εκδοθεί σε εύλογο χρονικό διάστημα και βάσει των αυτών πραγματικών περιστατικών (Ολομ. Ελ. Συν. 1009/1994, ΣτΕ 2999/1984, 3433/1983).

6. Εν όψει τούτων, ορθώς το δικάσαν Τμήμα έκρινε ότι η νέα, κατά τα ανωτέρω, πράξη που ανέδραμε στο χρόνο έκδοσης της αρχικής ήταν νόμιμη ως εκδοθείσα με το ίδιο περιεχόμενο και βάσει των αυτών διατάξεων και περιστατικών εξυπηρετουμένης έτσι, όπως αναφέρθηκε ήδη, της αρχής της ασφάλειας του δικαίου και συνακόλουθα είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, κατά το πρώτο σκέλος, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως.

7. Με τις διατάξεις του π.δ/τος 1225/1981 (Α' 304) «Περί εκτελέσεως των περί Ελεγκτικού Συνεδρίου διατάξεων» ορίζεται στο μεν άρθρο 70 παρ. 1 και 2 ότι «[ο]ι διάδικοι υποχρεούνται όπως τα αποδεικτικά αυτών στοιχεία προσκομίζουν εις την γραμματεία του δικαστηρίου εντός των εν τω άρθρω 29 του παρόντος προθεσμιών υποβολής υπομνημάτων και ότι [τ]ο δικαστήριο δύναται αυτεπαγγέλτως να αποφασίζει περί συμπληρώσεως των αποδείξεων δια παντός προσφόρου μέσου...», στο δε άρθρο 96 παρ. 1 ότι «[ε]πιφυλασσομένων των διατάξεων του ουσιαστικού

νόμου, έκαστος διάδικος υποχρεούται να αποδείξει τα πραγματικά γεγονότα, εφ' όν ερείδονται οι ισχυρισμοί αυτού. ...». Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται αφενός μεν ότι κάθε διάδικος υποχρεούται να αποδείξει τα πραγματικά γεγονότα επί των οποίων ερείδονται οι ισχυρισμοί του, προσάγοντας προαποδεικτικώς στη γραμματεία του Δικαστηρίου τα αποδεικτικά στοιχεία που αποδεικνύουν την αλήθεια αυτών (ισχυρισμών), αφετέρου δε ότι απόκειται στην κυριαρχική και ανέλεγκτη αναιρετικώς κρίση του δικαστηρίου της ουσίας η εκτίμηση περί της ανάγκης συμπληρώσεως των αποδείξεων (Ολομ. Ελ. Συν. 2034/1992, 1044/1995, 1396/2000, 308/2001, 1779/2003 κ.α.).

8. Εν όψει τούτου, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως τυγχάνει απορριπτέο ως απαράδεκτο, καθόσον με αυτό πλήττεται οι περί των πραγμάτων παραδοχές του δικάσαντος Τμήματος, δεδομένου, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, ότι η συμπλήρωση των αποδείξεων ανήκει στην κυριαρχική και ανέλεγκτη αναιρετικώς κρίση του δικαστηρίου της ουσίας.

9. Μειοψήφησε ο προεδρεύων Αντιπρόεδρος Ιωάννης Σαρμάς και η Σύμβουλος Ευαγγελία Σεραφή, οι οποίοι, σε ό,τι αφορά στο πρώτο σκέλος του αναιρετικού λόγου, διατύπωσαν την ακόλουθη γνώμη: Η .../2009 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου ..., με την οποία ακυρώθηκε για παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, η /2009 απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών, κατά το μέρος που με αυτήν μετατάχθηκαν 41 υποψήφιοι του κλάδου ΠΕ – Εφοριακών στον κλάδο Οικονομικών Επιθεωρητών, μεταξύ των οποίων και ο εκ των συνταξάντων την ΕΜΠ /6.7.2009 πορισματική έκθεση και την /31.5.2010 καταλογιστική απόφαση, , δημοσιεύθηκε στις 21.1.2009. Η ως άνω ακυρωτική απόφαση ίσχυσε από τη δημοσίευσή της και ανέδραμε στο χρόνο έκδοσης της πράξης που ακυρώθηκε (15.3.2007), επαναφέροντας αυτοδικαίως την πραγματική και νομική κατάσταση που υπήρχε πριν από την έκδοση αυτής (πρβλ. ΣτΕ 4690/1983) κατά τρόπον ώστε η πράξη μετάταξης των υπαλλήλων στον κλάδο των Οικονομικών Επιθεωρητών να θεωρείται σαν να μην εκδόθηκε και οι ίδιοι να είναι υπάλληλοι του κλάδου ΠΕ – Εφοριακών, όπου ήταν τοποθετημένοι πριν εκδοθεί η παράνομη διοικητική πράξη της μετάταξής τους. Μετά δε τη δημοσίευση της ως άνω απόφασης, ο και οι λοιποί υπάλληλοι, όφειλαν, σε συμμόρφωση προς αυτήν, να απέχουν από την άσκηση καθηκόντων Οικονομικού Επιθεωρητή (ως η διενέργεια ελέγχων, η σύνταξη πορισματικών εκθέσεων και η έκδοση καταλογιστικών πράξεων), μέχρις ότου ο Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών εκδώσει εντός ευλόγου χρόνου, νέα πράξη με αναδρομική ισχύ, ίδιου περιεχομένου, βάσει των αυτών πραγματικών περιστατικών, κατ' επανάληψη της πράξης που ακυρώθηκε και με την τήρηση του τύπου που παραλείφθηκε. Κατά συνέπεια, η έκδοση της πορισματικής έκθεσης στις 6.7.2009 καθώς και της οικείας καταλογιστικής απόφασης στις

31.5.2010, χρονικά σημεία κατά τα οποία ο δεν είχε την ιδιότητα του Οικονομικού Επιθεωρητή, καθόσον η απόφαση μετάταξής του είχε ακυρωθεί και δεν είχε εισέτι λάβει υπόσταση η μετέπειτα εκδοθείσα ΔΠΕ /21.6.2010 απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών περί αναδρομικής μετάταξής του στον κλάδο των Οικονομικών Επιθεωρητών, καθιστά την ως άνω πορισματική έκθεση μη νόμιμη και την ερειδόμενη επ' αυτής καταλογιστική απόφαση, ακυρωτέα, λόγω αναρμοδιότητας του εκδόντος αυτές οργάνου, κατά τον βασίμως προβληθέντα λόγο αναίρεσης, ο οποίος είχε προβληθεί και με το δικόγραφο της εφέσεως. Η γνώμη αυτή δεν εκράτησε.

10. Από τις διατάξεις του άρθρου 25 παρ. 2 του Οργανισμού του Ελεγκτικού Συνεδρίου (π.δ. 774/1980 – ήδη άρθρο 44 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο - ν. 4129/2013) και 54 και 56 του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο χρόνο Δημοσίου Λογιστικού (ν. 2362/1995), ερμηνευόμενες σε συμφωνία με τη διάταξη του άρθρου 98 παρ. 1γ' του Συντάγματος, στην οποία εμπεριέχεται η έννοια του "δημοσίου υπολόγου" ως συνταγματική έννοια με σαφώς διαγεγραμμένο περιεχόμενο δεσμεύον τον κοινό νομοθέτη (Ολομ. Ελ. Συν. 439/2012, Πρακτικά Ολομ. Ελ. Συν. 6/2006 και 12/2010), συνάγεται ότι δημόσιος υπόλογος είναι όποιος διαχειρίζεται, έστω και χωρίς νόμιμη εξουσιοδότηση (de facto υπόλογος), χρήματα, αξίες ή υλικό που ανήκουν σε δημόσιο νομικό πρόσωπο, με την υποχρέωση της αυτούσιας ή καθ' υποκατάσταση επιστροφής τους ή της περαιτέρω διάθεσής τους για καθορισμένο δημόσιο σκοπό (Ολομ. Ελ. Συν. 1396, 1492/2000, 169/2005, 1244/1997 κ.α.). Από τον ανωτέρω ορισμό συνάγεται περαιτέρω ότι προσδιοριστικό στοιχείο της έννοιας του δημοσίου υπολόγου είναι αφενός μεν η διαχείριση χρημάτων, αξιών ή υλικού του Δημοσίου, Ο.Τ.Α., ή άλλου ν.π.δ.δ. μετρήσιμων ή δυναμένων να αποτιμηθούν σε χρήμα, για λογαριασμό των ως άνω νομικών προσώπων, αφετέρου δε η συνυφασμένη με τη διαχείριση αυτή λογοδοτική του ευθύνη, ήτοι η υποχρέωση προς απόδοση λογαριασμού περί της προσήκουσας και σύμφωνης με τον καθορισθέντα δημόσιο σκοπό χρήσης των δημοσίων χρημάτων, αξιών ή υλικού (Ολομ. Ελ. Συν. 1314/98, 1306/01, 357/06, 462/2008). Ως πράξη δε υποκείμενη σε δημόσια λογοδοσία, η οποία προσδίδει στον τελούντα αυτή την ιδιότητα του δημοσίου υπολόγου, νοείται η είσπραξη, κατοχή, διαφύλαξη, διάθεση και χρήση των χρημάτων, αξιών ή υλικών σύμφωνα με το νόμο και τον προορισμό τους που ανήκουν σε δημόσιο νομικό πρόσωπο ή άλλο πρόσωπο εξομοιούμενο με δημόσιο πρόσωπο ή σε ομάδα περιουσίας που προστατεύεται ειδικώς από το νόμο (Ολομ. Ελ. Συν. 1187/1988, 1306/2001). Τέλος, έλλειψη χρημάτων, που συνιστά έλλειμμα, νοείται η επί το έλαττον αδικαιολόγητη διαφορά μεταξύ της ποσότητας χρημάτων, που έπρεπε να υπάρχει, με βάση τα νόμιμα διαχειριστικά στοιχεία και εκείνης που πράγματι υπάρχει στην υποκείμενη σε δημόσια λογοδοσία διαχείριση, καθώς και κάθε πληρωμή («ανοίκειος»

πληρωμή), για τη διενέργεια της οποίας δεν τηρήθηκε η νόμιμη διαδικασία ή που βασίζεται σε μη νόμιμο τίτλο, αφού και σε αυτή την περίπτωση με την παράνομη εκταμίευση του χρήματος δημιουργείται ουσιαστικά έλλειμμα χρημάτων. Μη νόμιμος δε θεωρείται ο τίτλος είτε διότι ελλείπουν τα εξωτερικά αυτού γνωρίσματα είτε διότι ο τίτλος στηρίζεται σε παραστατικά που βεβαιώνουν γεγονότα διαφορετικά των πραγματικών (Ολομ. Ελ. Συν. 750/1991, 1913/1992, 1037/1995 κ.α.).

11. Στην υπό κρίση υπόθεση, κατά τα δεκτά γενόμενα από το δικάσαν Τμήμα, ο ήδη αναιρεσείων αναμείχθηκε ευθέως στη διαχείριση του δημοτικού χρήματος, ασκώντας πρωτογενώς πράξεις δημόσιας διαχείρισεως και μάλιστα εξωταμειακώς, αφού παρελάμβανε από τους δημοτικούς εισπράκτορες τα δημοτικά τέλη, διέθετε το προϊόν αυτών (χρήματα) σε φερόμενους προμηθευτές ή εν γένει φερόμενους πιστωτές του Δήμου, χωρίς την έκδοση χρηματικών ενταλμάτων και χωρίς δικαιολογητικά πληρωμής ή με ελλιπή ή μη νόμιμα δικαιολογητικά, ενώ ουδέποτε εισήγαγε τα έσοδα αυτά του Δήμου στην οικεία διαχείριση, ήτοι για λογαριασμό του Δήμου στο Γραφείο του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων της Δ.Ο.Υ. που ενεργούσε την ταμειακή υπηρεσία του Δήμου. Συνεπώς, ο ανωτέρω, διαχειρίσθηκε «εν τοις πράγμασι» χρήματα του οικείου Δήμου, ενεργώντας πρωτογενώς την είσπραξη εσόδων ή την πληρωμή δαπανών αυτού, και κατέστη εκ του γεγονότος αυτού *de facto* υπόλογος, ευθυνόμενος για κάθε πταίσμα ως προς το προκύψαν έλλειμμα, το οποίο συνίσταται εις το ότι το σύνολο της από αυτόν χρηματικής διαχείρισεως ενεργήθηκε εξωταμειακώς, ήτοι χωρίς νόμιμα και πλήρη δικαιολογητικά και χωρίς την εισαγωγή των σχετικών ποσών στην οικεία δημοτική διαχείριση. Ο ανωτέρω δεν τέλεσε τις ως άνω διαχειριστικές πράξεις υπό την ιδιότητα του Δημάρχου αλλά, υπερβαίνοντας τις κατά νόμο αρμοδιότητές του, ως *de facto* υπόλογος καθόσον διαχειρίσθηκε ευθέως και πρωτογενώς τα χρήματα του Δήμου στερούμενος παντάπασιν ερείσματος επί νομοθετικής ρυθμίσεως.

12. Στο άρθρο 114 παρ. 4, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 29 παρ. 1 και 4 του ν. 3202/2003, του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο χρόνο Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα (π.δ. 410/1995), ορίζετο ότι «[ο] δήμαρχος ... δεν θεωρείται υπόλογος κατά την έννοια του άρθρου 25 του Π.Δ. 774/1980 και σε βάρος του επιτρέπεται καταλογισμός μόνο για δόλο ή βαριά αμέλεια».

13. Ο ήδη αναιρεσείων δεν εμπίπτει στο ρυθμιστικό πεδίο της ως άνω διατάξεως του άρθρου 114 του Δ.Κ.Κ. (π.δ. 410/1995) καθόσον, όπως έγινε ήδη δεκτό (σκέψη 11) ενήργησε κατά την δημιουργία του ενδίκου ελλείμματος όχι ως δήμαρχος αλλά ως *de facto* υπόλογος και συνεπώς οι ρυθμίσεις του εν λόγω άρθρου 114 ερμηνευόμενες σε συμφωνία αφενός μεν με τη συνταγματική αρχή της ισότητας, υπό την έννοια ότι ο νομοθέτης δεν

ηθέλησε την προδήλως προνομιακή μεταχείριση των δημάρχων, στις περιπτώσεις που αυτοί καθίστανται *de facto* υπόλογοι, σε σχέση με τους λοιπούς υπολόγους, αφετέρου δε με τη διάταξη του άρθρου 98 παρ. 1γ' του Συντάγματος, όπου καθορίζεται η κατά το Σύνταγμα έννοια του δημοσίου υπολόγου, δεν τυγχάνουν εφαρμογής σε περιπτώσεις που οι δήμαρχοι ή οι πρόεδροι των Κοινοτήτων, εξερχόμενοι των κατά το νόμο αρμοδιοτήτων τους, διαχειρίζονται ευθέως και εν τοις πράγμασι τα χρήματα του οικείου Δήμου ή Κοινότητας (Ολομ. Ελ. Συν. 1718/2010, 1340/2010 και 3237/2011).

14. Με βάση τα ανωτέρω, το Δικαστήριο κρίνει ότι το δικάσαν Τμήμα θεμελίωσε πλήρως την κρίση του ότι ο ήδη αναιρεσείων, δια της εξωταμειακής διαχειρίσεως του επίμαχου ποσού, κατέστη *de facto* υπόλογος, ότι εκ του λόγου αυτού ευθύνεται για κάθε πταίσμα ως προς το προκύψαν έλλειμμα και ότι οι διατάξεις του άρθρου 114 του Δ.Κ.Κ. (π.δ. 410/1995), όπως ισχύουν, δεν εφαρμόζονται στις περιπτώσεις που οι δήμαρχοι δεν ενεργούν υπό την ιδιότητά τους αυτή, ήτοι ως δήμαρχοι, αλλά ως *de facto* υπόλογοι των χρημάτων του οικείου Δήμου. Συνεπώς, οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι ισχυρισμοί με το δικόγραφο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι.

15. Στο άρθρο 27 παρ. 3 του Οργανισμού του Ελεγκτικού Συνεδρίου (π.δ. 774/1980 - ήδη άρθρο 46 παρ. 3 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο - ν. 4129/2013) διαλαμβάνεται ότι εις βάρος του υπολόγου καταλογίζονται, πέραν του ποσού του ελλείμματος, και οι εκάστοτε οριζόμενες από τις διατάξεις περί είσπραξης δημοσίων εσόδων αναλογούσες προσαυξήσεις εκπρόθεσμης καταβολής, από τις οποίες αυτός απαλλάσσεται μόνο αν επικαλεστεί και αποδείξει ότι το διαπιστωθέν έλλειμμα δεν οφείλεται σε δόλο ή βαρεία αυτού αμέλεια (βλ. και άρθρο 5 παρ. 5 του ΚΕΔΕ - ν.δ. 356/1974). Οι προσαυξήσεις δε αυτές, επί παραλείψεως εισαγωγής εισπράξεων, υπολογίζονται από τότε που ο υπόλογος όφειλε να εισαγάγει τα εισπραχθέντα στη δημόσια διαχείριση. Περαιτέρω, ως προς τον υπόλογο συντρέχει βαρεία αμέλεια, κατά τα γενόμενα δεκτά από τη νομολογία, όταν κατά τη διενέργεια των διαχειριστικών του πράξεων ή παραλείψεων εκ των οποίων προέκυψε το έλλειμμα στη δημόσια διαχείριση, δεν καταβάλλει όχι μόνο την απαιτούμενη στις συναλλαγές (αντικειμενικά και αφηρημένα) επιμέλεια του μέσου συνετού και ευσυνείδητου υπολόγου (άρθρο 330 Α.Κ.), αλλά ούτε τη στοιχειώδη επιμέλεια του κοινού και συνηθισμένου ανθρώπου, με αποτέλεσμα η απόκλιση της συμπεριφοράς του κατά τη διεξαγωγή των διαχειριστικών του πράξεων από το μέτρο της επιμέλειας που αναμένεται από τον μέσο συνετό και επιμελή υπόλογο του επαγγελματικού κύκλου στον οποίο αυτός ανήκει να είναι πρόδηλη, ιδιαιτέρως σοβαρή και αδικαιολόγητη (βλ. Ολομ. Ελ. Συν. 1776/1977, 1408/2000, 2363/2011 κ.α.).

Τέλος, η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας περί της συνδρομής ή μη βαρείας αμελείας καθώς και εάν η υπαίτια συμπεριφορά ήταν πρόσφορη για την παραγωγή του ζημιογόνου αποτελέσματος, ενόψει βεβαίως των ανέλεγκτων κατ' αναίρεση περί πραγμάτων αποδοχών του, συνιστά νομικό χαρακτηρισμό, ο οποίος ελέγχεται στην κατ' αναίρεση δίκη και ειδικότερα εάν τα δεκτά γενόμενα πραγματικά περιστατικά υπάγονται στην νομική έννοια της βαρείας αμελείας (Ολομ. Ελ. Συν. 2363/2011, 5242/2015).

16. Στην υπό κρίση υπόθεση, ο ήδη αναιρεσείων καταλογίσθηκε, πέραν του διαπιστωθέντος ελλείμματος, και με τις προσαυξήσεις εκπρόθεσμης καταβολής ύψους 41.374,25 ευρώ, οι οποίες υπολογίσθηκαν από την ημερομηνία εισπράξης των επιμέρους ποσών δημοτικών τελών, κατά την οποία έπρεπε να εισαχθούν στη δημοτική διαχείριση, μέχρι 31.5.2010, που εκδόθηκε η επίμαχη καταλογιστική απόφαση. Το δικάσαν Τμήμα θεμελίωσε την κρίση του περί του νομίμου της επιβολής προσαυξήσεων και περί συνδρομής βαρείας αμελείας στη συμπεριφορά του αναιρεσείοντος, δεχθέν τα ακόλουθα: α) επισταμένως, εξακολουθητικώς και συστηματικώς παρέκκλινε καταφανώς από οποιαδήποτε νόμιμη διαδικασία διαχείρισης των κρίσιμων εισπράξεων, με αποτέλεσμα οι εισπράξεις αυτές ουδέποτε να ενταχθούν στη δημοτική διαχείριση, β) ο ίδιος αποδέχθηκε, κατά την Συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου ..., ότι εφήρμοσε ένα "εξωλογιστικό σύστημα εισπράξεων", ότι δεν αποποιείται της προσωπικής του ευθύνης, ότι "δεν μπορ[εί] να καταλογίσ[ει] στον εαυτό [τ]ου άγνοια, αλλά λάθος και επιπολαιότητα" και ότι "λειτουργησ[ε] παράτυπα, όμως, με δική [τ]ου τόλμη από πίεση και άμεσες ανάγκες", γ) ο ανωτέρω γνώριζε τη σχετικώς εφαρμοστέα διαχειριστική διαδικασία, η δε διάψευση της προσδοκίας του να τακτοποιηθεί λογιστικά το έλλειμμα από τις κρίσιμες δαπάνες με εκ των υστέρων αποφάσεις του Δημοτικού Συμβουλίου για την έγκρισή τους, δεν επιδρά στην υποκειμενική στάση του κατά το χρόνο δημιουργίας του ελλείμματος, δ) δεν δικαιολογείται οποιαδήποτε, έστω και πεπλανημένη, πεποίθηση ότι επιτρέπεται παρέκκλιση από τις διατάξεις που καθορίζουν τη νόμιμη διαχειριστική διαδικασία. Στο πλαίσιο αυτό, απορρίφθηκε ως αβάσιμος ο ισχυρισμός του ότι λόγω υποστελέχωσης του Δήμου και ελλείψει οργανωμένης ταμειακής υπηρεσίας τελούσε σε ασφυκτικές συνθήκες, δεδομένου ότι οι ίδιες συνθήκες επικρατούσαν και διέγραφαν σταθερά το περιβάλλον άσκησης των δημοτικών αρμοδιοτήτων και κατά τα προηγούμενα έτη, κατά τα οποία, επίσης, εισπράττονταν δημοτικά τέλη ύδρευσης, χωρίς ωστόσο να σημειωθούν οι διαπιστωθείσες ως προς το έτος 2006 παρεκκλίσεις και ε) η ευθύνη του υπολόγου για το διαπιστωθέν στη διαχείρισή του έλλειμμα τεκμαίρεται και ως εκ τούτου ο ίδιος φέρει το βάρος της απόδειξης ότι δεν βαρύνεται με βαρεία αμέλεια ή δόλο, προκειμένου να απαλλαγεί από τις προσαυξήσεις εκπρόθεσμης καταβολής.

17. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο κρίνει ότι το δικάσαν Τμήμα θεμελίωσε πλήρως την κρίση του ότι ο ήδη αναιρεσείων ευθύνεται "σε βαθμό τουλάχιστον βαρείας αμελείας" ως προς την πρόκληση του ελλείμματος, καθόσον η εξωταμειακή διαχείριση των δημοτικών χρημάτων συνιστά καθεαυτή πρόδηλη, ιδιαιτέρως σοβαρή και αδικαιολόγητη απόκλιση από το μέτρο της επιμέλειας που αναμένεται από τον μέσο συνετό και επιμελή υπόλογο, ενώ ορθώς ερμήνευσε και εφήρμοσε τις διατάξεις του άρθρου 27 παρ. 3 του π.δ/τος 774/1980, ότι δηλαδή προκειμένου ο υπόλογος να απαλλαγεί από τις προσανξήσεις εκπρόθεσμης καταβολής φέρει ο ίδιος το βάρος της απόδειξης ότι δεν βαρύνεται με βαρεία αμέλεια ή δόλο για το προκύψαν στη διαχείρισή του έλλειμμα. Επομένως, ο προβαλλόμενος από τον ανωτέρω ισχυρισμός ότι δεν έπρεπε να επιβαρυνθεί των προσανξήσεων για το διαπιστωθέν έλλειμμα, διότι δεν συνέτρεχε στο πρόσωπό του βαρεία αμέλεια ή δόλος για τη δημιουργία του, είναι αβάσιμος και απορριπτέος. Επίσης, νομίμως απορρίφθηκε ο συναφής ισχυρισμός ότι δεν έπρεπε να υπολογισθούν προσανξήσεις επί του κεφαλαίου ύψους 11.059,60 ευρώ, που καταβλήθηκε υπέρ του Δήμου στη Δ.Ο.Υ. από τους εις ολόκληρον ευθυνόμενους δημοτικούς εισπράκτορες και με τα /17.5.2010 και /18.5.2010, αντιστοίχως, γραμμάτια είσπραξης. Τούτο διότι, όπως εκτίθεται στη σκέψη 15 της παρούσης, οι προσανξήσεις υπολογίζονται από τον χρόνο κατά τον οποίο εξακριβώνεται η δημιουργία του ελλείμματος, επί παραλείψεως δε εισαγωγής εισπράξεων από τότε που ο υπόλογος όφειλε να εισαγάγει τα εισπραχθέντα στη δημόσια διαχείριση. Δοθέντος δε ότι, κατά τις παραδοχές του δικάσαντος Τμήματος, η παράλειψη εισαγωγής των εισπραχθέντων δημοτικών τελών συντελέσθηκε το έτος 2006 και η εξόφληση του ως άνω ποσού των 11.059,60 ευρώ έγινε στις 17 και 18 Μαΐου 2010, νομίμως για το ενδιάμεσο διάστημα επιβαρύνεται ο ανωτέρω με τις προσανξήσεις εκπρόθεσμης καταβολής που αντιστοιχούν στα ποσά αυτά, τις οποίες δεν κατέβαλαν οι εις ολόκληρο ευθυνόμενοι.

18. Με τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 37 του ν. 3801/2009 παρέχεται η ευχέρεια στους δικαστικούς σχηματισμούς του Ελεγκτικού Συνεδρίου, κατά την εκδίκαση διαφορών από καταλογιστικές πράξεις, που αναφέρονται στο χρονικό διάστημα μέχρι την 1.7.2005 και οι οποίες έχουν εκδοθεί, μεταξύ άλλων, σε βάρος αιρετών οργάνων πρωτοβάθμιων Ο.Τ.Α., να μειώσουν το ποσό του καταλογισμού μέχρι το ένα δέκατο (1/10) της οφειλής καθώς και να απαλλάξουν τον καταλογισθέντα από προσανξήσεις ή τόκους, είτε αυτεπαγγέλτως είτε κατόπιν αιτήσεως του βαρυνόμενου. Με τις διατάξεις αυτές, που αποτελούν ειδική εκδήλωση της αρχής της αναλογικότητας, υπό την έννοια ότι το ύψος του επιβαλλομένου καταλογισμού δεν συνδέεται ακάμπτως με το ύψος του διαπιστωθέντος ελλείμματος - το οποίο ενδέχεται να είναι ιδιαιτέρως υψηλό αν και η απόκλιση από τη νομιμότητα να είναι χαμηλής απαξίας ή οι

πράξεις και παραλείψεις των καταλογισθέντων να οφείλονται σε ελαφρά αμέλεια αυτών -, αλλά συνεκτιμώνται και άλλες συντρέχουσες στην κάθε περίπτωση προϋποθέσεις. Ως εκ τούτου, η ως άνω μείωση ή η απαλλαγή ενεργείται κατά συνεκτίμηση του βαθμού υπαιτιότητας του καταλογισθέντος, της βαρύτητας της δημοσιονομικής παράβασης, των συνθηκών υπό τις οποίες τελέσθηκε και του επελθόντος αποτελέσματος καθώς και της προσωπικής και οικογενειακής οικονομικής του κατάστασης (εφαρμογή της αρχής της χρηστής και εύρυθμης διοίκησης). Παρέχεται, ακόμα, η ευχέρεια στο δικαστήριο να απαλλάξει τον καταλογισθέντα από το συνολικό ποσό του καταλογισμού, εάν κρίνει ότι στο πρόσωπό του συνέτρεχε συγγνωστή πλάνη κατά την πρόκληση του ελλείμματος (βλ. και Ολ. Ελ. Συν. 719/2012, 2978, 2979/2012 και 1810/2014).

19. Στην υπό κρίση υπόθεση, το δικάσαν Τμήμα απέρριψε τον ισχυρισμό του ήδη αναιρεσείοντος ότι τυγχάνουν εφαρμογής στην περίπτωση του οι ως άνω διατάξεις και πρέπει να απαλλαγεί μέρους ή του συνολικού ποσού του καταλογισμού, κρίναν ότι το πεδίο εφαρμογής των διατάξεων αυτών περιορίζεται σε πληρωμές που πραγματοποιήθηκαν μέχρι 1-7-2005. Πέραν όμως του ζητήματος εάν οι διατάξεις αυτές μπορεί να τύχουν εφαρμογής και μετά την 1^η Ιουλίου 2005, λαμβανομένου πάντως υπόψιν ότι ως εκ του εξαιρετικού τους χαρακτήρα, - αφού με αυτές θεσπίζεται απόκλιση από τον κανόνα της αποκατάστασης των διαπιστωθέντων στη διαχείριση των Ο.Τ.Α. ελλειμμάτων σε όλη τους την έκταση -, τυγχάνουν στενώς ερμηνευτέες (σχ. Ολομ. Ελ. Συν. 5242/2015), σε κάθε περίπτωση οι ως άνω διατάξεις ερμηνεύονται και στο πλαίσιο του άρθρου 98 παρ. 1 εδ. γ' του Συντάγματος, με το οποίο καθιερώνεται ο κατασταλτικός έλεγχος των υπολόγων των Ο.Τ.Α. από το Ελεγκτικό Συνέδριο, και του άρθρου 102 παρ. 5 του Συντάγματος, με το οποίο διασφαλίζεται η διαφάνεια κατά τη διαχείριση των οικονομικών πόρων των Ο.Τ.Α. Επομένως, οι διατάξεις αυτές δεν μπορεί να τύχουν εφαρμογής σε περιπτώσεις όπου η δημοσιονομική διαχείριση διενεργείται καθ' ολοκληρίαν και εν γνώσει του διενεργούντος αυτήν, επέκεινα των διατάξεων του λογιστικού των Ο.Τ.Α. (πρβλ. Ολομ. Ελ. Συν. 506 και 2293/2011, 1810/2014). Κατόπιν τούτων και δοθέντος ότι ο ήδη αναιρεσείων άσκησε συστηματικώς τη διαχείριση των δημοτικών χρημάτων επέκεινα των διατάξεων του λογιστικού των Ο.Τ.Α. και ότι η εξωταμειακή αυτή διαχείριση συνιστά καθεαυτή, κατά τα αναπτυχθέντα στη σκέψη 11, πρόδηλη, ιδιαιτέρως σοβαρή και αδικαιολόγητη απόκλιση από το μέτρο της επιμέλειας που αναμένεται από τον μέσο συνετό και επιμελή υπόλογο, ορθώς απορρίφθηκε, αν και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία, ο ισχυρισμός του περί εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση των διατάξεων της παραγράφου 1 του άρθρου 37 του ν. 3801/2009.

20. Κατά το άρθρο 904 επ. Α.Κ. όποιος καθίσταται πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή επί ζημία άλλου υποχρεούται να του αποδώσει την ωφέλεια. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, για τη θεμελίωση αξίωσης αδικαιολόγητου πλουτισμού απαιτείται αφενός μεν περιουσιακή μετακίνηση και ειδικότερα επαύξηση της περιουσίας ενός προσώπου εις βάρος κάποιου άλλου, αφετέρου δε η περιουσιακή αυτή μετακίνηση να θεωρείται από την έννομη τάξη αδικαιολόγητη ("άνευ νομίμου αιτίας").

21. Στην υπό κρίση υπόθεση, το δικάσαν Τμήμα απέρριψε τον ισχυρισμό του ήδη αναιρεσείοντος ότι ο καταλογισμός εις βάρος του των ποσών που επικαλείται ότι δαπανήθηκαν για την κάλυψη αναγκών του Δήμου, καθιστά τον Δήμο πλουσιότερο, κρίναν τον ισχυρισμό αυτό ως αόριστο, δεχόμενο ότι ούτε με το δικόγραφο της έφεσης ούτε με τα κατατεθέντα υπομνήματα, πέραν από την απλή επίκληση των προϋποθέσεων του νόμου, έγινε επίκληση και προσαγωγή των απαραίτητων για την αντικειμενική υπόσταση της επικαλούμενης αξίωσης στοιχείων. Με τα δεδομένα αυτά, εφόσον ο ήδη αναιρεσείων δεν επικαλέσθηκε ούτε προσήγαγε στοιχεία από τα οποία να αποδεικνύεται ο πλουτισμός του Δήμου εις βάρος του, ορθώς το δικάσαν Τμήμα απέρριψε τον ως άνω ισχυρισμό του. Εξάλλου ο ανωτέρω, διά της εισπράξεως μέσω των δημοτικών εισπρακτόρων των επίμαχων ποσών κατέστη δημόσιος υπόλογος, ενώ δια της παρακρατήσεως αυτών και παραλείψεως εισαγωγής τους στον υπέρ του Δήμου λογαριασμό προκάλεσε αφεαυτού διαχειριστικό έλλειμμα. Συνακολούθως, γεννήθηκε υπέρ του Δήμου, από της παραλείψεως εισαγωγής των ποσών, αντίστοιχη δημόσια αξίωση, η ικανοποίηση της οποίας επιδιώκεται δια της εκδοθείσας πράξης του διοικητικού καταλογισμού. Επομένως, εν όψει των ισχυουσών νομοθετικών ρυθμίσεων (σκέψεις 10, 11, 15) είναι όλως αδιάφορο ως προς τη νομιμότητα της πράξης του διοικητικού καταλογισμού, που αποτελεί το αποκλειστικό αντικείμενο της ανοιχθείσας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δίκης, το πού και πώς διατέθηκαν στη συνέχεια τα μη νομίμως εισαχθέντα στη διαχείριση του Δήμου ποσά, αφού η αξίωση του Δήμου και ο συναφής διοικητικός καταλογισμός που ενσωματώνει την αξίωση αυτή γεννήθηκε από της παρανόμου παραλείψεως εισαγωγής των επίμαχων ποσών στον υπέρ του Δήμου λογαριασμό.

22. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω και μη προβαλλομένου άλλου λόγου αναιρέσεως, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

23. Απορριπτομένης της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να διαταχθεί η κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος για την άσκησή της παραβόλου (άρθρ. 73 παρ. 4 του ν. 4129/2013).

Διά ταύτα

Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως. Και
Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου αναιρέσεως
υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 25 Οκτωβρίου 2017.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΠΟΥΛΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις
7 Νοεμβρίου 2018.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ